

נאומה המלא של שי דיקמן, סטודנטית לשנה ד' בפקולטה לרפואה באוניברסיטה אשר בת דודתה, כרמל גת, נחטפה מקיבוץ בארי וטרם חטיפתה הייתה סטודנטית לתואר מוסמך בפקולטה לריפוי בעיסוק באוניברסיטה.

שמי שי. אני סטודנטית לרפואה בעברית, ואת שנת הלימודים הנוכחית היינו אומרים לפתוח: דודה שלי, בת דודה שלי, אחי ואני מספסל הלימודים באוניברסיטה העברית. במקום להקשיב להרצאה או לעבוד על התזה כרמל גת, בת הדודה שלי, נקרעה מאיתנו והיא נמצאת עכשיו בעזה, חטופה בידי חמאס.

כרמל נולדה וגדלה בקיבוץ בארי, הקיבוץ שסבנו היה ממקימיו ובו אביה, אמה, אחיה, דודים ובני דודים התגוררו עד השבעה באוקטובר. באותה השבת, כרמל, אחיה ומשפחתו ביקרו את הוריהם בקיבוץ וחגגו ביחד את חג שמחת תורה.

ב-06:30 בבוקר החלו מטחי רקטות, צבע אדום, והמשפחה כולה התכנסה בממ"ד.

כרמל הספיקה לקרוא סיפור לאחייניתה בממ"ד, לפני שהמחבלים חדרו אל הבית וחטפו ממנו את כרמל. את תמונת החטיפה שלה ראה אביה, דוד לי, שהסתתר בחדר השירותים, כשהוא צופה בבני המשפחה נלקחים אחד-אחד בידי מחבלים.

מאז הבוקר הוא, לפני חודש, לא שמענו מכרמל.

אמה, כנרת, נלקחה גם כן, והובלה אזוקה על-ידי מחבלים. היום הוא יום הולדתה ה-69, אותו לא זכתה לחגוג. כנרת נרצחה על אדמת הקיבוץ בשבעה באוקטובר. יתכן שכרמל לא יודעת מה עלה בגורלה של אמה. אחיה של כרמל, אשתו, ובתם, נלקחו מהממ"ד גם הם, והוכנסו למכונית שנסעה לעבר עזה. בסמוך לגבול הם הצליחו להימלט מהמכונית אחיה של כרמל רץ עם בתו תחת אש למקום מסתור, ועם רדת החשיכה נשא אותה בחזרה לבארי. השניים הגיעו למקום מבטחים והם כאן איתנו. עקבותיה של אשתו ירדן רומן נעלמו בניסיון ההימלטות, וככל הנראה גם היא, כמו כרמל, חטופה בידי חמאס.

ב-7 באוקטובר הצטרפתי בעל-כורחי לשתי משפחות, משפחת השכול ומשפחת החטופים והנעדרים.

קיבוץ בארי, הקיבוץ שגדלו בו אמי ואחיה, ובו בילינו שבתות וחגים כמשפחה, חטף מכה אנושה.

עשירית מתושביו נרצחו, נחטפו או שעודם נעדרים.

אנשי המדעים המדויקים- הנה הנתונים: מאז ה-7.10 ישנם 1,400 נרצחים, ביניהם 86 חללים בני קיבוץ בארי.

אני משתתפת בכאבן של כל המשפחות שאיבדו את יקיריהן. הורים שכולים, יתומים, סבתות ששכלו את נכדיהן. בני ובנות זוג שנותרו לבדם, חברים. לבי איתכם. יחד נזכור את יקירנו, בתקווה נשתקם ונבנה מציאות שאוהבינו היו גאים בה.

נוסף על הנרצחים- ישנם כעת 29 חטופים בני קיבוץ בארי. בשבילם, עוד לא מאוחר.

אנשי הרוח בינינו- הסיטואציה הבלתי אפשרית שאנחנו נמצאים בה מעלה שאלות מוסריות ומעמתת אותנו עם העמדות שהחזקנו בהן בימים רגועים מאלה.

אנשי מחקר אנחנו. כל שאלה ראוי שתישאל. תחת זאת, בוא נזכור, שבין זכויות האדם עומדת הזכות לחיים, לחירות ולביטחון אישי. שלושת עמודי התווך האלו נשללו מיקירנו, אזרחי המדינה, וחובה עלינו לעשות כל שביכולתנו, כיחידה וכמדינה, על-מנת להשיב את החטופים בחייהם.

אנשי החקלאות- ששכלו טובים מבוגרי הפקולטה, החיטה צומחת שוב ומי יהיה כאן לקצור?

לאנשי הרפואה אומר – 35 מהחטופים הם ילדים, ו-18 חטופים הם קשישים. הצעיר ביותר, כפיר, נחטף כשהוא בן 9 חודשים. כיום מלאו לו עשרה חודשים. הילדים והקשישים הם בני אוכלוסייה חלשה, ומצבם מתדרדר. עזרו לנו ללחוץ לקבלת סיוע רפואי מציל חיים מהצלב האדום. החטופים עודם נמצאים בידי אנשי חמאס שעקרו אותם מבתיהם, רצחו את קרוביהם והתעללו בהם בדרכים שהעין אינה סובלת.

כרמל היא סטודנטית לתואר שני בריפוי בעיסוק כאן בעברית, ובימים כתיקונם עבדה בעמותת אשנב וסייעה לאנשים בעלי קשיים פסיכולוגיים וקוגניטיביים להשתלב בלימודים אוניברסיטאיים. כרמל קשורה בעבודות לאוניברסיטה שלנו, והיא אישה שוחרת שלום, שמקבלת לחיקה אדם באשר הוא אדם.

אני תקווה שכולנו, הלומדם ומלמדים בירושלים, עיר שמכילה את כל המגזרים, הגזעים, הדתות, הצבעים והמינים, נלך בדרך שכרמל מאמינה בה. נבדיל בין אויב לחבר, וננהג בחברי הסגל, בסטודנטים ובעמיתים שלנו בכבוד הראוי להם. הפחד מובן, כולנו דרוכים, אבל בואו נישמר לבל נפרום את המארג הרגיש שייצרנו כאן בינינו בעמל.

כרמל, בוודאי רוצה בכך. אמה כנרת שנרצחה, הייתה רוצה בכך גם כן.

ואנא, אנא עזרו לנו, משפחות החטופים, לצמצם את משפחת השכול, וקראו איתנו לממשלה, למדינות העולם, ולכל מי ששומע- החזירו את החטופים בחיים. אל תתנו להם לרדת מסדר היום.

עבר חודש, והתחושה עודנה שכולכם יוצאים מגדרכם כדי לעזור במה שניתן. האהדה שלכם ניכרת, ואנחנו מרגישים את התמיכה והעזרה יום-יום.

אני מאחלת לכולנו שנשוב לשגרה שפויה בהקדם האפשרי.

אבל אסור לנו לשכוח שבעזה ישנם 240 אזרחים. אסור לנו להתרגל אסור לנו לזנוח ואסור לנו להפקיר. בשנית.

בעוד חודש הלימודים באוניברסיטה צפויים להתחיל. כולי תקווה שכרמל תהיה כאן בינינו. עד אז- בכל כיתה שאתם נכנסים אליה, בכל פעם שאתה רואים כיסא ריק- זכרו. כאן יכלה לשבת כרמל, שיושבת עכשיו בעזה. וכמו שהיא יושבת שם עכשיו, אני, אתם, החברים שלכם – כל אחד מאיתנו יכול היה לשבת שם במקומה. אל תתנו למציאות בזאת להפוך להרגל.